

Arrest

nr. 70 053 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. S. MAES, die loco advocaat C. VAN CRAEYVELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Argun. U verliet Argun na uw arrestatie en deze van uw zoon A. (...) op 31 augustus 2010. U werd meegenomen door personen waarvan u vermoedt dat ze behoren tot de autoriteiten, echter u weet niet wie u meenam. U werd opgepakt en ondervraagd over uw broer Z. (...) en zijn vrienden. Uw broer Z. (...) die voor 2003 werkzaam was voor humanitaire organisatie Hilfswerk Austria werd op 31 januari 2003 in zijn woning doodgeschoten door onbekende personen. Deze personen wilden weten waar er wapens, geld en documenten van uw broer lagen. U bent niet op de hoogte wie uw broer Z. (...) heeft gedood. Na de dood van uw broer Z. (...) had u geen problemen meer tot 2008.

Toch verwees u naar bedreigingen die u kreeg na de dood van uw broer. U was evenmin op de hoogte door wie u werd bedreigd. Op 8 april 2008 werd u opgepakt. U weet niet door wie, noch waarom u toen werd gearresteerd. U werd ondervraagd over onbekende mensen en ook over de activiteiten van uw rijke neven. U vermoedde dat u werd vastgehouden omwille van geld. U was zwanger. Tijdens deze arrestatie werd u geslagen en u kreeg bloedingen. De volgende dag werd u in een ziekenhuis te Grozny achtergelaten waar u ongeveer 12 dagen verbleef.

Na deze arrestatie had u geen problemen meer tot uw arrestatie op 31 augustus 2010. Die nacht vielen militairen uw woning binnen en namen u en uw zoon mee. U werd tijdens uw vasthouding ondervraagd over uw broer Z. (...) en over vrienden van uw broer die in de zomer van 2010 ook waren gearresteerd. Na uw vrijlating vernam u van uw schoonbroer dat ook uw echtgenoot was gearresteerd en meegenomen. U weet echter niet wat er met uw echtgenoot nadien is gebeurd, noch weet u of hij ondertussen werd vrijgelaten. De dag dat u vrijkwam 3 september 2010 verliet u samen met uw kinderen Tsjetsjenië.

U kwam in België toe op 8 september 2010 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw zoon A. (...), uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen Mu. (...) en I. (...), de overlijdensaktes van uw dochter, uw broer Z. (...) en uw schoonbroer M. (...), de doodsoorzaak van uw broer Z. (...), uw middelbare schoolattest en condolence brief van Hilfwerk Austria."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Er moet worden vastgesteld dat u betreffende enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig op de hoogte bent en dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen aangaande uw vervolgingsprobleem en de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem.

U verklaarde dat al uw problemen begonnen zijn met de dood van uw broer Z. (...) in 2003.

Na de dood van uw broer Z. (...) werd u bedreigd. U vermeldde zelfs dat u in april 2008 werd opgepakt en een nacht werd vastgehouden (CGVS 21/01/2011 p. 18, 19).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u weinig weet over de omstandigheden betreffende de moord op uw broer.

U kon niet preciseren wie verantwoordelijk was voor de dood van uw broer, noch de reden waarom hij werd gedood. U slaagde er niet eens in aan te geven of de daders behoorden tot de autoriteiten of tot andere groeperingen. U vermeldde dat de daders op zoek waren naar wapens, geld en documenten, maar u wist niet wat voor documenten het waren.

U verduidelijkte dat de problemen van uw broer Z. (...) te maken hadden met Tsjetsjenië en u verwees naar de vele moorden daar en naar zijn werk, het begeleiden van mensen naar Grozny.

U gaf aan dat uw familie na de dood van uw broer, informatie over zijn dood probeerde te verkrijgen. Een strafzaak werd volgens u in Tsjetsjenië opgestart.

Echter over deze strafzaak weet u niet veel, enkel dat uw broer er zich mee bezig hield en dat u een paar jaar geleden nog door een rechercheur werd ondervraagd. U vermeldde dat uw broer M. (...) zich bezig hield met de zaak. U legde uit dat uw broer niemand vertrouwt en u geen informatie geeft. Alle documenten betreffende de strafzaak waren bij hem, maar u durfde geen contact met hem op te nemen. (CGVS 21/01/2011 p. 14, 15; . 2/05/2011 p. 4, 5, 10).

Vastgesteld moet worden dat u betreffende de omstandigheden rond de moord op uw broer weinig informatie weet.

U gaf aan dat de moord op uw broer Z. (...) de aanleiding was van uw problemen die er toe hebben geleid dat u Tsjetsjenië bent ontvlucht.

U gaf bijkomend aan dat uw broer M. (...) sinds de dood van Z. (...) zich bezighield met zijn zaak. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u meer informatie kan verschaffen rond de omstandigheden van en de evolutie van het onderzoek naar of de rechtzaak betreffende de moord op uw broer of dat u documenten betreffende de rechtzaak zou kunnen voorleggen.

U verklaarde weliswaar dat u geen contact met personen uit Tsjetsjenië durfde opnemen omdat u de overheden vreesde, dat u niet durfde contact met uw broer M. (...), noch met ander mensen te maken (CGVS 21/01/2011 p.3; 2/05/2011 p. 6).

Deze uitleg overtuigt niet.

Meer nog, ook betreffende uw arrestatie op 8 april 2008 dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig weet.

Ook toen wist u niet door wie u werd opgepakt. U verwees opnieuw naar uw broer als reden voor uw arrestatie, nochtans verklaarde u dat u niets werd gezegd of gevraagd. U vermeldde dat u verschillende foto's werden getoond en u vragen werden gesteld over onbekende mensen, uw neven en uw broer Z. (...). U wist niet naar waar u werd gebracht. U kon alleen zeggen dat ze u sloegen en dat u bloedingen kreeg. U werd de volgende ochtend naar het centrale ziekenhuis van Grozny gebracht.

U gaf aan dat na deze arrestatie niemand durfde meer informatie te zoeken, of deze arrestatie te gaan melden omdat jullie bang waren dat jullie iets zou overkomen. (CGVS 21/01/2011 p. 18, 19; 2/05/2011 p. 13, 14).

Deze uitleg is niet afdoende.

Bovendien moet ook nog verder worden opgemerkt dat u aangaf dat de directe reden om uw land van herkomst te ontvluchten uw arrestatie op 31 augustus 2010 was. U werd samen met uw zoon opgepakt. Uw echtgenoot werd die dag eveneens gearresteerd. U werd ondervraagd over vrienden van uw broer Z. (...) (CGVS 21/01/2011 p. 23; 2/05/2011 p. 16).

Vastgesteld moet worden dat u betreffende uw echtgenoot, zijn arrestatie en het verdere verloop na zijn arrestatie uitermate weinig weet, u weet zelfs niets over uw man na uw vertrek uit Tsjetsjenië.

U verklaarde dat u op de dag dat u vrijkwam en naar Europa vertrok van uw schoonbroer vernam dat uw echtgenoot eveneens was aangehouden op 31 augustus 2010. Uw echtgenoot was nog steeds niet vrij toen u vertrok.

U vermeldde wel dat uw schoonbroer op zoek was naar uw man, maar u wist niet concreet waar hij uw man zocht.

U gaf aan dat u zelf geen poging ondernam om uw man te zoeken omdat u vreesde voor uw leven en dat van uw kinderen en omdat uw schoonbroer zei dat u ineens moest vertrekken. U verklaarde dat u niets ondernam om uw man te zoeken, ook niet nadat u Tsjetsjenië had verlaten, omdat u bang was en u toch niets zou kunnen bereiken door meer informatie hierover te vernemen. U (CGVS 21/01/2011 p. 6, 7; 2/05/2011 p.7).

Deze uitleg is niet afdoende.

Vastgesteld moet worden dat betreffende de aanleiding van uw vervolgingsproblemen, de moord op uw broer Z. (...), de verdere problemen na zijn dood, betreffende uw arrestaties op 8 april 2008 en op 31 augustus 2010 u onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen.

Nochtans verbleef u na de dood van uw broer nog meer dan 7 jaar in Ingoesjetië en Tsjetsjenië en hield uw broer zich bezig met de zaak rond de dood van jullie broer.

Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u betreffende de omstandigheden en de verdere gevolgen van de moord op uw broer Z. (...) en de problemen en arrestaties nadien meer informatie en meer bewijsstukken zou kunnen geven.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in gedrang. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren.

Het feit dat u dit nalaat te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U verklaarde bovendien dat u op 31 augustus 2010 samen met uw zoon werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden.

U gaf aan dat u vernam tijdens uw arrestatie dat vrienden van uw broer Z. (...) gevangen zaten sinds de zomer van 2010. Ze hadden over u verteld, dat u op de hoogte was van geld, van wapens. U werd over deze vrienden ondervraagd. U kreeg te horen dat deze mannen bevriend waren met uw broer en dat u wist waar uw broer geld en wapens had (CGVS 21/01/2011 p. 21, 22, 23; 2/05/2011 p.16, 17). U gaf aan dat u deze mannen na de dood van uw broer niet meer had ontmoet en dat u niet wist waarom u over deze mannen werd ondervraagd (CGVS 2/05/2011 p. 16).

Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor in januari 2011 dat u niet wist waarom deze vrienden van uw broer werden aangehouden in de zomer van 2010 (CGVS 21/01/2011 p. 22). Echter tijdens uw gehoor in mei 2011 verduidelijkte u dat deze mannen wapens verkochten en omwille van wapenhandel waren opgepakt. U vermeldde dat het onderzoek hierover in Moskou liep en dat de mannen op heterdaad waren betrapt. U vernam dit van de vrouwen, thuis (CGVS 2/05/2011 p. 16).

U werd er op gewezen dat u tijdens het gehoor in januari 2011 niet wist waarom ze werden opgepakt en u antwoordde dat u ook tijdens het vorige gehoor had vermeld dat het over wapenhandel ging (CGVS 2/05/2011 p. 16, 17).

Opgemerkt moet worden dat uw uitleg geen neerslag vindt in het gehoorverslag van januari 2011.

Door deze tegenstrijdigheid en het feit dat u sinds 2003, meer dan 7 jaar, geen contact had met deze vrienden van uw broer, waardoor het onwaarschijnlijk is dat u door deze vrienden tijdens hun vasthouding zou zijn vermeld, of dat u zoveel jaar na zijn dood nog steeds zou worden ondervraagd over uw broer Z. (...) en zijn activiteiten toen, maakt u niet aannemelijk dat u in augustus 2010 bent opgepakt en vastgehouden omwille van deze vrienden.

Bijgevolg wordt uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts moet opgemerkt worden dat ook betreffende de bedreigingen die u volgens uw verklaringen na de dood van uw broer Z. (...) kreeg, u onaannemelijk weinig weet.

U vermeldde dat u constant werd opgebeld en men dreigde uw broer en man te vermoorden. Echter u weet niet wie u opbelde, noch waarom u werd bedreigd of wat ze zouden kunnen bereiken met deze dreigtelefoons jaren na de dood van uw broer. U verduidelijkte dat er een periode was dat u werd lastiggevallen omwille van uw broer. Men wou informatie weten over zijn documenten en geld. U dacht dat deze periode misschien twee jaar na de dood van uw broer was en dat het duurde tot na de dood van uw vader in 2005.

U bent deze dreigtelefoons niet gaan melden bij de politie, noch hebt u enige poging ondernomen om uit te zoeken van wie deze dreigtelefoons afkomstig waren (CGVS 21/01/2011 p. 18; 2/05/2011 p. 11, 12, 13).

Opgemerkt moet worden dat u door de vaagheid deze bedreigingen niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u van Argun via Nazran naar de Pools-Oekraïense grens bent gereisd. U reisde verder met een minibas van de Pools-Oekraïense grens naar België.

U weet niet in welk land u in de minibas bent gestapt, maar u vermoedde in Oekraïne, waar u uw Binnenlands paspoort terugkreeg van de Ingoesj die u naar daar had gebracht. U had op uw reis naar België geen reisdocumenten in uw bezit had, behalve uw Russisch binnenlands paspoort en nergens op de reis van de Pools-Oekraïense grens had u documenten moeten tonen.

U beweerde dat tijdens uw reis van de Pools-Oekraïense grens naar België geen grenscontrole had opgemerkt.

U had geen afspraken gemaakt met de chauffeur, noch had u enige informatie gevraagd over de reisroute en over wat er zou gebeuren tijdens de reis (CGVS 21/01/2011 p. 10, 11, 12).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nergens werd voorbereid op uw reis. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw chauffeur het risico zouden nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis.

Dit alles doet mij vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd en dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie probeert achter te houden en dat u uw reisdocumenten achter houdt.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw Russisch binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw zoon A. (...), uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen Mu. (...) en I. (...) en uw middelbare schoolattest bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De overlijdensakte van uw dochter, uw broer Z. (...) en uw schoonbroer M. (...) geven enkel weer dat uw familieleden zijn overleden. De doodsoorzaak van uw broer Z. (...), geeft weer dat hij werd gedood door een kogel. Echter uit de overlijdensakte van uw broer en ook uit de doodsoorzaak kan niet worden afgeleid in welke

omstandigheden hij werd gedood, noch wat de reden was voor zijn dood, noch wie zijn dood heeft veroorzaakt. De doodsoorzaak vermeld enkel dat uw broer Z. (...) om het leven kwam door een kogel. Deze vaststellingen kunnen ook worden gesteld bij de overlijdensakte van uw schoonbroer M. (...) en uw dochter. De condoleance brief van Hilfswerk Austria, vermeld enkel dat een persoon, vermoedelijk werkzaam bij Hilfswerk Austria, in februari 2003 uw broer M. (...) condoleert met het overlijden van uw broer Z. (...)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 augustus 2011 een schending aan van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij is van mening dat zij wel degelijk uit vrees voor vervolging haar land is ontvlucht. Zij verwijst naar een ziekenhuisopname naar aanleiding van de illegale arrestatie.

Ook stelt verzoekster dat zij niet terug durft te keren naar haar land van herkomst; er is geen stabiele politieke situatie, de bevolking is niet tevreden en er zijn nog steeds gevechten tussen rebellen en het Russische leger. Verzoekster verklaart dat dit niet meer zo uitdrukkelijk wordt getoond aan de buitenwereld, maar dat er toch nog indicaties terug te vinden zijn op internet; Rusland tracht volgens verzoekster de oorlog zoveel mogelijk te minimaliseren.

Verzoekster vraagt zich af waarom, als de situatie zo stabiel zou zijn, er nog zoveel personen het land ontvluchten.

Verzoekster verklaart vervolgens dat zij en haar familie op een "zwarte lijst" staan en verwijst hiervoor naar de dood van haar broer. Zij benadrukt opnieuw de onstabiele situatie in Tsjetsjenië, waar de politie en het gerecht nog steeds niet te vertrouwen zijn.

Zij laat gelden dat zij niet weg wou uit Tsjetsjenië. Zij wou daar blijven met haar gezin, maar dit was niet mogelijk na de tweede willekeurige arrestatie. Zij kon niet leven met de angst dat haar man of haar kinderen iets zouden overkomen of vermist zouden worden.

Nogmaals onderstreept verzoekster de onstabiele situatie in haar land van herkomst en stelt zij dat de commissaris-generaal toegeeft dat de problemen in Tsjetsjenië nog niet zijn opgelost. Zij voert aan dat het niet aangewezen is om personen die reeds problemen ondervonden en bedreigd werden, terug te sturen naar een land vol strubbelingen.

Aangaande het gebrek aan bewijs en haar gebrekkige kennis, laat verzoekster gelden dat het niet vreemd is dat zij de namen van haar ondervragers niet kent of de stand van het onderzoek naar de moord op haar broer niet weet. Zij verklaart eveneens dat haar bij de huiszoeking geen document werd overhandigd en dat ook de vasthoudingen niet kunnen bewezen worden aan de hand van stukken.

Zij voert aan dat bepaalde verklaringen wél door documenten, zoals de condoleancebrief van "Hilfwerk Austria", worden ondersteund.

Verzoekster wijst er ook op dat de commissariaat-generaal in zijn beslissing zelf vermeldt dat illegale arrestaties in Tsjetsjenië nog steeds frequent voorkomen; zijn bewering dat haar verhaal en haar uitleg "*niet overtuigt*", is volgens haar dan ook niet ernstig.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat zij geen initiatief heeft genomen om bescherming te vinden in eigen land, antwoordt verzoekster dat zij zich niet veilig voelt in eigen land; zij haalt opnieuw de situatie in Tsjetsjenië aan; stelt dat er aldaar wetteloosheid heerst en dat het ondernemen van acties tegen dergelijke toestand quasi ondenkbaar is. Verzoekster laat gelden dat niemand bereid is zijn nek uit te steken om haar te beschermen, dat quasi niemand te vertrouwen is en dat de weinige mensen die dat wel zijn, niets ondernemen omdat ze zelf geen problemen willen.

Verzoekster voert nog een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over bovenstaande artikelen. Vervolgens licht zij deze toe door te verwijzen naar de argumentatie in het eerste middel.

Zij meent dat de motivering van de commissaris-generaal "*op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig*" is en dat bovendien gebruik wordt gemaakt van de verwarring van verzoekster om haar geloofwaardigheid te schaden.

Betreffende de reisroute en haar relaas, stelt verzoekster dat haar vrees voor vervolging wel degelijk gegrond is, gelet op de verschillende bedreigingen die zij moest ondergaan.

Verzoekster voert aan dat de motiveringsplicht geschonden waar de commissaris-generaal verklaart dat er zich ernstige feiten hebben voorgedaan in Tsjetsjenië, maar dat de situatie “geëvolueerd is” en dat dit blijkt “uit informatie” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

2.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet. Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoekster meerdere keren verwijst naar de onstabiele situatie in Tsjetsjenië, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat dan ook niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen.

De bestreden beslissing stelt dan ook uitdrukkelijk dat aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aldus op algemene wijze de penibele situatie in haar land van herkomst weergeeft zonder deze evenwel in concreto op haar asielrelaas te betrekken, slaagt zij er in casu niet in de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Het verweer van verzoekster betreffende het bewijs, wordt niet aangenomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat het binnenlands paspoort van verzoekster, het binnenlands paspoort van haar zoon A., haar geboorteakte, haar huwelijksakte, de geboorteakten van haar zonen Mu. en I. en haar middelbaar schoolattest enkel persoonsgegevens betreffen die niet worden betwist.

De overlijdensakte van haar dochter, haar broer Z. en haar schoonbroer M. geven enkel weer dat deze familieleden zijn overleden. De doodsoorzaak van haar broer Z. geeft weer dat hij werd gedood door een kogel. Uit de overlijdensakte van haar broer en uit de doodsoorzaak kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden hij werd gedood, noch wat de reden was voor zijn dood, noch wie zijn dood heeft veroorzaakt. Dit geldt ook voor de overlijdensakte van haar schoonbroer M. en haar dochter.

De condoleancebrief van "Hilfwerk Austria" vermeldt enkel dat een persoon -vermoedelijk werkzaam bij "Hilfwerk Austria"- in februari 2003 haar broer M. condoleert met het overlijden van haar broer Z..

Voor het overige kan verzoekster geen enkel document voorleggen.

Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren.

Dat bij de huiszoeking en willekeurige arrestaties geen documenten werden afgegeven, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster na de dood van haar broer, nog meer dan zeven jaar in Ingoesjetië en Tsjetsjenië verbleef en dat haar broer zich volgens haar verklaringen bezighield met de zaak rond de dood van hun broer.

Dat verzoekster betreffende de omstandigheden en de verdere gevolgen van de moord op haar broer Z. en de problemen en arrestaties nadien, meer informatie en meer bewijsstukken zou hebben moeten kunnen geven, is dan een redelijke verwachting. Dit gebrek eraan keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster beroept zich op de penibele situatie in haar land van herkomst om haar gebrek aan persoonlijk initiatief om bescherming te vinden in eigen land uit te leggen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden om bescherming te bekomen in eigen land heeft uitgeput en evenmin aannemelijk kan maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

Verzoekster beperkt zich verder tot het louter herhalen van haar asielrelaas en het uiten van blote beweringen die geenszins haar vrees kunnen aantonen; zo verwijst zij naar haar ziekenhuisopname, het feit dat haar familie op een "zwarte lijst" zou staan en de verschillende bedreigingen die zij heeft ontvangen, zonder dit alles evenwel te staven.

De Raad merkt op dat verzoekster dan ook geen ernstige poging onderneemt om de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeksters gebrek aan kennis betreffende de omstandigheden van de moord op haar broer, haar arrestaties, de arrestatie van haar echtgenoot en de bedreigingen die zij ontving, keert zich dan ook tegen haar geloofwaardigheid.

Ook de tegenstrijdigheid aangaande de informatie die verzoekster had over de vrienden van haar broer, wordt niet verklaard.

Ten slotte blijft ook de ongeloofwaardigheid in verband met de reisroute behouden. Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Dat verzoekster daarop niet werd voorbereid en dat de chauffeur het risico zou nemen haar zonder aanwijzingen of informatie mee te nemen, wordt dan ook niet geloofd.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster op een andere manier heeft gereisd en dat zij bepaalde informatie en reisdocumenten probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekster, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE